ANUNȚURI

Cu ajutorul lui Dumnezeu, zilele acestea se ridică **nou zid** care va înconjura curtea Bisericuței și Facultatea de Teologie. În această vară va fi montat Altarul de vară, iar până la sfârșitul toamnei se dorește finalizarea picturii interioare.

În perioada 27-30 mai, are loc **Festivalul Internațional de povești „Magia cuvântului"**, de organizarea sa ocupându-se sora noastră, Giorgiana actrița. La spectacolele susținute on-line participă povestitori din trei continente.

Mereu alături de noi la slujbe

ȘTIRI

• La zece ani de la înființare, comunitatea parohială din Olbia, **Sardinia, începe construirea unui lăcaș de cult propriu.** Arhiereul vicar Atanasie de Bogdania a mers duminică, 23 mai, la Olbia pentru a pune piatra de temelie a viitoarei biserici. Comunitatea a sărbătorit trei evenimente deosebite, notează Episcopia Italiei pe site-ul oficial: împlinirea a 10 ani de la înființarea parohiei, sfințirea unei troițe și așezarea pietrei de temelie a lăcașului de cult ce urmează a fi construit.

• La 421 de ani după ce a realizat prima unire politică a românilor, **Mihai Viteazul este omagiat pentru prima dată, în mod oficial, ca martir și erou al națiunii române**. În data de 21 iulie 2020, Președintele României a semnat decretul pentru promulgarea legii prin care Mihai Viteazul, Domn al Țării Românești și al Moldovei și Principe al Transilvaniei, este declarat „martir și erou al națiunii române". Legea prevede că ceremoniile anuale de comemorare au loc în data de 27 mai – ziua în care a fost înfăptuită prima unire politică a celor trei țări românești.

Veniți să ne bucurăm de Domnul

LIBRĂRIA LOGOS

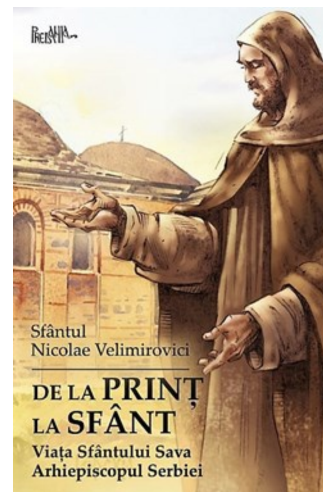
ne recomandă

SF. NICOLAE VELIMIROVICI

De la prinț la sfânt. Viața Sf. Sava, arhiepiscopul Serbiei

De la Sfântul Sava până în ziua de astăzi, ortodoxia noastră n-a avut un mărturisitor mai glăsuitor și mai puternic decât Vlădica Nicolae. Lui îi vor urma în rugăciune, cu minunare, cei ce vor veni după noi, după cum și noi i-am urmat Sfântului Sava, și astfel ne-am îmbunătățit.

Sfântul Iustin Popovici

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 19 (XXXVIII) 30 mai 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

> **„Chiar și piatra, care pare statică, se schimbă, fiindcă în adâncimea ei se petrece o mișcare nesfârșită."**

Legea *mișcării continue* spre VIAȚA VEȘNICĂ

Cuvânt al Sf. Luca al Crimeii

Poți rămâne oare liniștit sau nepăsător când auzi discuția Domnului Iisus Hristos cu femeia samarineancă? Se umplu inimile noastre de umilință, de uimire în fața misterului și a profunzimii cuvintelor Lui rostite în timpul acestei discuții. **Este una dintre cele mai importante și profunde discuții ale Domnului Iisus Hristos, scrisă în Evanghelie.**

Domnul mergea pe jos din Ierusalim în Galileea – mergea pe o vreme toridă, prin munți, și a obosit. În amiaza fierbinte, S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, în apropiere de orașul Sihar, în Samaria. Și iată, aici a venit și femeia samarineancă, să scoată apă din fântână. Iisus i-a cerut să-I dea apă să bea. Cunoaștem dialogul ce a urmat. Samarineanca nu înțelege nimic. Se gândește numai la apa proaspătă. Ea nu înțelegea despre

ce fel de apă vie îi vorbea Domnul Iisus Hristos.

El vorbea despre apa dătătoare de viață veșnică. Despre ea a vorbit mai apoi și Sf. Apostol Ioan Teologul în Apocalipsa sa, reprezentând Ierusalimul ceresc. În acest Ierusalim ceresc el a văzut un râu curat, luminos ca și cristalul, care izvora de la Tronul lui Dumnezeu și al Mielului și Pomul Vieții, care creștea pe malurile lui, **pom care aduce în fiecare lună roade și cu aceste roade tainice se hrănesc toți drepții** care s-au învrednicit să intre în Noul Ierusalim. Și Domnul vorbea despre apa vieții, care curge de la Tronul Tatălui și Tronul Fiului. A mai vorbit despre aceasta și în timpul înjumătățirii sărbătorii Cincizecimii, în templul din Ierusalim: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!" (Ioan 7, 37). Cel care va bea apa pe care Domnul o va da, din pântecele lui vor curge râuri de apă, care dau viață.

Ce fel de apă minunată este această apă a vieții, despre care vorbea Domnul Iisus Hristos?

Sf. Iustin Martirul și Filosoful (†1 iunie 165)

Acesta ne-a lăsat una din cele mai importante mărturii din secolul al II-lea despre Sf. Liturghie:

„La locul unde sunt adunați aceia care se numesc frați... facem rugăciuni pentru noi înșine ... și pentru ceilalți, care sunt pretutindeni... După sfârșitul rugăciunii, ne salutăm unii pe alții cu sărutări. Apoi se aduce proestosului (întâistătător între frații preoți) pâine și un pahar cu vin amestecat cu apă. Acesta primindu-le, aduce laudă și slavă Tatălui tuturor, prin numele Fiului și al Sfântului Duh, pentru că am fost învredniciți de aceasta din partea Lui, pentru multe ce am făcut. Când am terminat rugăciunea și mulțumirea, tot poporul care este de față exclamă, zicând: Amin. Amin, în evreiește înseamnă așa să fie. Însă după ce a isprăvit de mulțumit întâiul stătător și a răspuns la tot poporul, aceia pe care noi îi numim diaconi dau fiecăruia din cei de față să se împărtășească din pâinea și vinul și apa sfințită și duc și celor care nu sunt de față. Și hrana aceasta este numită la noi Euharistie, pe care nimeni altul nu o poate primi, decât acel care crede cu adevărat ceea ce noi învățăm și care s-a botezat pentru iertarea păcatelor și nașterea din nou și trăind astfel după cum a lăsat Hristos. Căci noi nu luăm aceasta ca pe o pâine obișnuită, ci... am fost învățați că este Trupul și Sângele lui Iisus cel întrupat."

Știți că fără apă nu poate exista nimic viu, că fără apă nu este posibilă nici viața trupului nostru, fiindcă de apă depind acele procese complexe care se petrec în organismul nostru, unde totul este în mișcare, și această mișcare constituie esența tuturor acestor procese care se petrec în toată lumea, nu doar în trupurile celor vii. În natură, **legea mișcării continue este o lege fundamentală** – totul se mișcă, totul curge, totul se schimbă, nimic nu se odihnește. Chiar și piatra, care pare statică, se schimbă, fiindcă în adâncimea ei se petrece o mișcare nesfârșită. Această mișcare, ca să poată apărea și să continue, trebuie să fie sub autoritatea forței mișcătoare, de la care provine orice mișcare. Turbinele de apă aduc în mișcare mașinile electrice și generează curentul electric, și cu ajutorul electricității totul este adus în mișcare. S-a stabilit că mișcarea electrică este baza oricărei mișcări.

Și **în duhul nostru se petrece un proces neîncetat de mișcare**, și această mișcare este îndreptată spre viața veșnică, în așa fel încât să se desăvârșească duhul nostru, și, desăvârșindu-se, să se apropie de Duhul lui Dumnezeu, și prin aceasta să înfăptuiască scopul cel mai înalt al existenței sale.

Această mișcare este creșterea noastră duhovnicească, este mișcarea pe calea arătată de Domnul Iisus Hristos, pe calea binelui, a virtuților, a milostivirii, a închinării în fața lui Dumnezeu. Această mișcare este forma cea mai înaltă a mișcării în întreaga lume, și pentru ea este nevoie de un izvor.

Iată, despre acest **izvor al vieții duhului**, al mișcării noastre în lucrarea desăvârșirii duhului, îi vorbește Domnul Iisus Hristos samarinencei. Despre apa care curge în viața veșnică și ne servește drept sursă a energiei în direcția binelui, spre Tronul lui Dumnezeu – despre **har** vorbea Domnul Iisus Hristos samarinencei.

Ea, desigur, nu L-a înțeles la început. Dar noi ne vom aminti și vom ști că în viața noastră, în viața duhului nostru, **trebuie să existe o mișcare continuă, care să ne apropie de Dumnezeu** Însuși, de Duhul lui Dumnezeu. Nu poate și nu trebuie să rămână niciun creștin fără de activitate în plan duhovnicesc.

Apostolul Pavel spune despre sine: Eu nu mă consider pe mine că sunt cineva. El mergea întotdeauna înainte pe calea spre Dumnezeu. Aceasta este o poruncă și pentru noi – porunca umblării duhului nostru pe calea arătată de Domnul Iisus Hristos.

Cu duhul înfierbântat de dragostea față de Dumnezeu, de credință înflăcărată în Domnul, de iubirea față de Dânsul, trebuie să ne avântăm tot înainte, precum s-a avântat Sf. Apostol Pavel, trebuie să intrăm tot mai mult în comuniune strânsă cu Duhul lui Dumnezeu. Să fie viața noastră o aspirație continuă spre adevărul lui Hristos, o neobosită mișcare pe calea arătată de Domnul Iisus Hristos! Atunci va crește duhul nostru, atunci va dobândi viața veșnică în Duhul lui Dumnezeu, la Tronul lui Dumnezeu Însuși.

TAINELE CREAȚIEI (2)

Din Omiliile
SF. IOAN GURĂ DE AUR și SF. VASILE CEL MARE

Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

Ce vrea să spună prin aceste cuvinte: „Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor”? După părerea mea aceste cuvinte arată că **în ape era o energie plină de viață**; nu era simplu o apă stătătoare și nemișcătoare, ci mișcătoare, care avea putere de viață în ea. Că ceea ce este nemișcător este negreșit nefolositor, pe când ceea ce se mișcă este capabil să facă multe. Nu fără rost o spune mai dinainte dumnezeiasca Scriptură, ci pentru că avea să ne spună mai târziu că prin porunca Creatorului universului au fost și animalele aduse la ființă din aceste ape. De aceea ne învață chiar de pe acum că apa aceasta nu era o simplă apă, ci una care era în mișcare, care se frământa și cuprindea totul.

Dar cum se purta Duhul pe deasupra apei? Nu îți voi spune cuvântul meu, ci al unui bărbat sirian care era tot atât de departe de înțelepciunea lumii pe cât era de aproape de știința cea adevărată. Acesta spunea că în limba siriană cuvântul „se purta” arată mai mult decât cuvântul grec, pentru că limba siriană este înrudită cu limba ebraică și deci mai apropiată de ceea ce Scripturile au vrut să spună. Înțelesul acestui cuvânt ar fi următorul: cuvântul „se purta”, spune el, se interpretează prin: „**Încălzea și dădea viață apelor”, după chipul găinii care clocește și dă putere de viață ouălor**.

Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este frumoasă (bună) lumina.

Cel dintâi cuvânt al lui Dumne-

Portul popular din zona MARAMUREȘULUI

Astăzi ne vom bucura de frumosul Maramureș. În această zonă tradițiile și obiceiurile se păstrează cu sfințenie din generație în generație. **Obiceiurile ocupă un loc deosebit de important în viața fiecărui locuitor al acestui ținut**, de aceea la fiecare sărbătoare religioasă, portul popular este obligatoriu.

Costumul femeiesc se încadrează în tiparul costumului cu două catrințe (zadii), una pentru partea din față și cealaltă pentru partea din spate, îmbrăcate peste cămașa cu poale.

Cămașa femeilor, prin forma sa de astăzi, se desprinde de tipologia costumului românesc, având **o structură unică de decolteu**. În general ornamentele sunt discrete și dispuse la răscroială în jurul gâtului, pe umeri și la volane sau manșete. Urmărind în amănunt evoluția cămășii, în sens invers, distingem cea mai veche purtată pe la sfârșitul sec. XI, iar mai târziu folosită doar de către femeile bătrâne, cămașa numită „bătrânească”. Aceasta este mai frecventă pe valea Izei, având doar mici pete de culoare în jurul gâtului, pe umeri și la manșete (volane), în culoare albă la femeile bătrâne și cu roșu, verde, albastru sau galben la cele tinere. La acest tip de cămașă mânecile sunt trei sferturi și terminate cu volane nu prea mari (fodre sau bezeri) care se desfășoară dintr-o brățară, cu ornamente brodate sau aplicate peste încrețitură. Ceea ce atrage atenția la cămășile de tip bătrânesc este forma gulerului, o formă simplă „cu un guler”, nu foarte decoltată, ușor răscroită.

Decolteul în formă pătrată apare ca o evoluție a gulerului rotund, la fel și ornamentația bogată, iar în zona umerilor și în jurul decolteului se remarcă aplicarea unor „bezeri” (volane), devenind astfel „cămașă cu bezeri”.

Poalele nu sunt ornamentate, doar cheițele și tivurile pot apărea mai pronunțate în partea inferioară.

Zadiile se încing peste poale, fiind două catrințe dreptunghiulare, țesute din lână și prinse cu ajutorul baierelor (frânghiilor) împletite din lână. În Maramureș femeile nu poartă brâu. Decorul prezintă simple vărgi orizontale, fie câte una lată și o „sprânceană” (una subțire – ex. Săcel), fie grupe de vărgi cu lățimi diferite. Coloritul puternic și contrastant, obținut prin metode naturale, se extrage din plante precum coaja de arin (culoarea neagră) sau șovârful (roșu); împreună cu dungile simple „de-a curmezișul” dau caracterul specific costumului de Maramureș. **Coloritul divers al zadiilor indică zona lor de proveniență**: roșu cu negru, galben cu negru, portocaliu cu negru etc.

Întâi se îmbracă zadia din spate, mai lungă și mai îngustă, după care zadia din față, mai scurtă și mai lată, petrecută peste zadia din spate. Ele se țin împăturite și chiar călcate la mijloc pe lung, îmbrăcându-se cu această dungă înăuntru, ușurând astfel pășitul, căpătând totodată și un aspect frumos. În timp, portul cu zadii este părăsit în favoarea sumnelor sau sucnelor (fuste înflorate din cașmir sau stofă).

Chiar și vara femeile poartă, mai ales în sărbători, un pieptar scurt până la brâu, fără mâneci, din piele, cu blană înăuntru. Cele vechi erau decorate cu aplicații decupate din piele subțire iar cele mai noi sunt brodate pe toată suprafața cu ornamente florale, în culori vii, predominând roșul, decorate cu ciucuri sau ținte.

În tot Maramuresul, de la fetiță la bătrână, fiecare poartă și acum în jurul gâtului "zgărdanul" sau „barșonul”, chiar și în zilele obișnuite, completând răscroiala puternică a cămășii. Totuși podoaba veche maramureșană este **zgarda scumpă, care are de la câteva până la 20 -30 șiraguri de mărgele din coral**. Acestea ajungeau până la prețul unei perechi de boi și erau nelipsite de la costumul de mireasă.

Doar femeile căsătorite își gătesc capul prin învelire, existând din vechi interdicția dezvelirii capului în fața ochilor necunoscuților.

În ceea ce privește vestimentația bărbaților, distingem căciula sau pălăria, cămașa, cioarecii sau gatiile (izmene), cureaua, pieptarul și încălțămintea.

Cămașa, din pânză din cânepă sau bumbac, are un croi simplu, cu mâneci încrețite prinse din umăr, largi în toată lungimea lor, cu răscroiala mică la gât. Este cea mai scurtă cămașă bărbătească (peste curea), care într-o perioadă mai nouă a devenit mai lungă, depășind mijlocul. Mânecările sunt niște „manșete” realizare din lână și folosite în zilele de sărbătoare.

Numite „gatii”, izmenele sunt din același material ca și cămașa, largi și aproape fără ornamente. Cioarecii sunt confecționați din lână albă și se poartă iarna.

Pieptarul este unul din elementele ornamentale cele mai importante ale costumului bărbătersc din Maramureș. Ele pot fi de la cele vechi, bătrânești sau de lucru, mai simple, cu mari spații albe și cu câteva aplicații de piele vopsită, până la cele zise „cu Raiu”, la care toată suprafața este acoperită cu decorații de piele vișinie, la care se mai adaugă și broderia florală peste piele.

Putem trage concluzia că portul maramureșean se remarcă prin **eleganță sobră, este unitar și are un caracter cu totul original**, apreciat în întreaga lume.

M.D.

LECȚIA DE DEMNITATE

Alice Voinescu,

Intelectuală. Creștină. Mărturisitoare

(†4 iunie 1961)

Acum mai bine de 20 de ani apărea un *Jurnal* extrem de consistent, de peste 800 de pagini. Numele autoarei nu-mi spunea nimic, era necunoscut nouă, generațiilor din ultimele două decade ale epocii comuniste. *Alice Voinescu*. Pe atunci nu aveam internet, așa că singura variantă era să deschizi cartea și să începi să cunoști pe cel care o scrisese, citind-o.

Biografia lui Alice Voinescu mi s-a părut incredibilă. Descopeream că în perioada interbelică, neamul nostru avusese femei erudite, de talie europeană, care, în același timp, trăiau credința la modul cel mai serios cu putință, prin cuvânt și prin faptă. Apoi, pagină după pagină, am aflat un suflet fin și plin de dragoste față de ceilalți, care rodea mereu în singurătatea vieții de femeie văduvă, deschizându-se cu grijă, dar și cu durere, spre generațiile postbelice de tineri, mult încercate de regimul comunist.

„Sunt convinsă că nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu și că martirii au ispășit ca mucenici, răscumpărând păcatele mulțimii inconștiente.”

Alice Voinescu a ajuns din Severinul natal (se năștea în 1885), pe băncile Facultății de Litere și Filosofie din București, iar de acolo, la îndemnul plin de căldură al lui Titu Maiorescu, în Germania, Anglia și apoi la Sorbona, unde își ia doctoratul în filosofie în 1913, cu o teză despre Kant (este *prima femeie română – doctor în filosofie*).

Studiile și prezența în străinătate mai mulți ani nu fac decât să scoată la iveală fondul curat ortodox și românesc, așezat în inima ei de strămoșii olteni. Alice Voinescu mărturisește: „**La Oxford, am avut mai clară ca niciodată conștiința ortodoxiei mele... plângeam în mine de dorul bisericii ortodoxe... Biserica noastră are căldură... Biserica noastră vorbește mai mult sufletului nostru. De atunci am devenit ortodoxă practicantă și nu am lipsit de la nici o slujbă.**”

Putea să rămână în Franța, la catedră - ca asistent, căci intelectualitatea apuseană o aprecia deja, dovadă că între anii 1925-1939 a fost an de an invitată la Decadele de la Pontigny, una dintre cele mai erudite întruniri anuale ale oamenilor de cultură europeni (Paul Desjardins, André Malraux, André Gide, etc.). A ales să se întoarcă în țară, unde, în 1922, i s-a încredințat catedra de Istoria Literaturii Dramatice de la Conservatorul Regal de Muzică și Artă Dramatică din București. A fost unul dintre cei mai audiați și iubiți profesori interbelici. Al. Paleologu o numea: „O mare conferențiară și o profesoară de istoria literaturii dramatice la Conservator, care atrăgea la prelegerile ei (aidoma lui Nae Ionescu, Ion Petrovici sau Vasile Pârvan) o audiență enormă, compusă din tot ce era inteligență și simțire în societate, de toate vârstele și categoriile, nu numai studenți”.

A scris mult în domeniul filosofiei și esteticii, dar mai ales i-a avut în vedere pe tineri, cărora le-a dedicat un șir de conferințe pe problemele lor, susținute la radio și în multe orașe din țară (între ani 1935-1940).

Însă vine anul 1947, care înseamnă pentru români sfârșitul unei perioade de normalitate, prin abdicarea silită a regelui Mihai. Plină de curaj, Alice Voinescu ia atitudine, spunând studenților că „**o țară care își reneagă trecutul, nu are viitor**”. Aceste cuvinte o vor costa scump. În 1948 este pensionată forțat, deși avea încă multe de spus (sau poate tocmai de aceea!).

Nu renunță la ceea ce considera a fi menirea ei – formarea tinerilor în spiritul creștin și moral. Începe să scrie o carte ce va apărea abia în 1994 (*Scrisori către fiul și fiica mea*), un ghid-îndemn care „mărturisea adânca ei îngrijorare și responsabilitate față de o eventuală rătăcire a acestora, supuși agresiunilor brutale și perfide ale timpului”. Ea le reamintește că „**suntem născuți**

pentru eternitate” și că, în lumea care proclama omul nou, „**Mântuitorul e singurul chip de om adevărat**”.

Urmărită, umilită, silită să trăiască dintr-o pensie mică, Alice Voinescu va lua și crucea detenției, în Săptămâna Mare a anului 1951. Avea 66 de ani când este arestată și închisă pentru un an și jumătate la Jilava. Apoi încă alți doi ani de domiciliu forțat, undeva într-un sat din Suceava, ruptă de toți cei apropiați, bolnavă. Anii care urmează înseamnă supraviețuire la limita sărăciei, căci pensia îi este oprită și trăiește doar din ajutorul prietenilor.

Dar nu se lasă, nu renunță la principiile ei creștine. Vorbește deschis tinerilor cunoscuți care o vizitează, scrie asiduu, deși nu era nicio nădejde de a putea publica și deși este neîncetat urmărită de Securitate. Paginile de jurnal vădesc o femeie de peste 70 de ani, care, deși încolțită de boli, sărăcie și prigoană, se arată demnă, plină de credință și cu multă grijă față de soarta țării. La 4 iunie 1961 Domnul o va lua la El. Printre ultimele gânduri notate de Alice Voinescu, iată unul - atât de actual:

„În mâna Domnului suntem, căci în mine persistă ideea că, deși avalanșa istorică, adică consecințele propriilor noastre fapte, nu poate fi oprită din calea ei, totuși voința divină poate reda omului o cale de mântuire. Nu se știe ce mare binecuvântare înseamnă constrângerea actuală a omenirii!”

E.G.

zeu a creat LUMINA, a risipit întunericul, a pus capăt tristeții a veselit lumea, a adus dintr-odată peste toți și peste toate, priveliște veselă și plăcută. Cuvântul dumnezeiesc le-a făcut pe toate nespus de plăcute și nespus de prețioase. După cum cei care aruncă untdelemn în adâncul mării luminează locul în care au aruncat untdelemnul, tot așa Făcătorul universului, aruncând glas în lume, a pus dintr-odată în lume frumusețea luminii.

Ce laudă vrednică am mai putea aduce noi luminii, când ne-a luat-o înainte mărturia Creatorului că lumina este frumoasă! (*Sf. Vasile cel Mare folosește atributul dat luminii în sensul de „frumos”, nu de „bun”, n.n.*) La noi, oamenii, judecata lui Dumnezeu despre frumusețea luminii n-a privit numai aspectul ei plăcut pe care îl dă ochilor, ci a avut în vedere și folosul ei de mai târziu. Că nu era încă ochi care să judece lumina.

Ortodoxia în Apusul Europei

O viață de Rugăciune

Sf. Kevin din Glendaloug, unul dintre cei mai mari sfinți irlandezi

(†3 iunie 618)

Majoritatea dintre noi nu știm nimic despre sfinții din Apusul Europei, care au strălucit pe cerul dreptei credințe în primul mileniu creștin. Mulți dintre ei sunt sfinți cu viață la fel de înaltă ca trăire, precum Sf. Antonie cel Mare, Sf. Sava cel Sfințit, Sf. Simeon Stâlpnicul. Vom încerca să vi-i așezăm în inimă și pe aceștia.

Sfântul Kevin, urmaș al regilor irlandezi, a trăit și s-a nevoit în Apus, în secolul al VI-lea. Nașterea sa a fost prevestită de către un înger care i-a poruncit mamei sale să îi pună numele „Coemgen”, care înseamnă „cel blând”. De educația copilului s-au ocupat monahii de la mănăstirea Kilnamanagh. Sfântul s-a retras încă de tânăr în singurătate, fiind povățuit către viața cea pustnicească de Sf. Petrok (unul dintre misionarii creștini care i-au încreștinat pe englezi), care se afla pe atunci în Irlanda.

După ce a fost hirotonit preot, Cuviosul Kevin a petrecut vreme de șapte ani într-o peșteră pustie, dormind pe o lespede de piatră. Mai apoi, în jurul său s-au adunat mulți ucenici și a întemeiat la sud de Dublin o mănăstire în Glendalough („valea celor două lacuri”), unde s-a și nevoit până la sfârșitul vieții sale. Acolo și-a afierosit cu totul viața lui Dumnezeu. Deseori își petrecea nopțile citind Psaltirea în apele înghețate ale lacului. Mănăstirea din Glendalough, împreună cu cele șapte biserici ale sale, a devenit una dintre cele mai dezvoltate și vizitate din întreaga țară. Astăzi, din cele șapte biserici se mai păstrează doar una singura, numită „Bucătăria Sfântului Kevin”, reconstruită în jurul secolului al X-lea.

Ceea ce atrage cel mai mult în viața Sfântului Kevin este strânsa legătură pe care acesta o avea cu întreaga făptură, iar mai ales cu animalele sălbatice. Cuviosului Kevin întreaga făptură îi slujea cu dragoste și i se supunea ca unui stăpân. Când mergea prin pădure, copacii își plecau crengile înaintea lui. Odată, în timp ce se afla cu mâinile întinse la rugăciune, o mierlă s-a așezat în palma sa și a început să-și facă un cuib. Se spune că atât de mult a rămas Cuviosul Kevin nemișcat, în stare de rugăciune, încât mierla a depus ouă, le-a și clocit și abia după ce puii ieșiți din ou au putut să zboare singuri, sfântul și-a coborât mâinile.

La porunca Sfântului Kevin, o vidră aducea în fiecare zi pește pentru călugării mănăstirii sale, ca aceștia să nu se ocupe cu altceva decât cu rugăciunea. Apoi, când regele Irlandei a încredințat pe fiul său cel nou-născut spre creștere Sfântului Kevin, omul lui Dumnezeu a rugat o căprioară să-l alăpteze pe prunc, deoarece în mănăstire nu aveau alte animale de lapte.

Cuviosul a trecut la cele veșnice în data de 3 iunie 618, la vârsta de 120 de ani, fiind cinstit ca unul dintre cei mai mari sfinți ai Irlandei.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

De la catedră, în mănăstire

Când viața începe să se armonizeze cu PLANUL LUI DUMNEZEU...

Maica Iuliana Denisova este monahie la mănăstirea Sf. Elisabeta din Minsk, Belarus și în același timp compozitor de muzică bisericească. Iată ce relatează despre viața ei:

Părinții mei nu au fost muzicieni, dar se pare că eu m-am născut cu un auz muzical perfect. Așa încât, o cunoștință le-a spus când aveam 6 ani: „Fetița trebuie să meargă la o școală specială!" Ei au ascultat și am ajuns să fiu eleva Școlii de muzică de pe lângă Conservatorul din Minsk. Apoi am absolvit Conservatorul din Sankt Petersburg (pe atunci Leningrad) și am revenit în Belarus, la școala mea, unde am început să predau. Aceasta a fost viața mea timp de 30 de ani. Am compus cântecele pentru copii, am făcut spectacole la sfârșit de an și cam atât.

Apoi viața mea a început să se schimbe, au apărut evenimente care au dus la prăbușirea familiei mele, la întoarcerea mea și a copiilor mei la credință, lucruri care au fost îngăduite de Dumnezeu și iată-mă acum, dirijând un cor, într-o mănăstire. Din 1993, am început să compun muzică bisericească pentru corul de la biserica unde mergeam la slujbe, dându-mi seama de marele avantaj al instrucției mele muzicale și al experienței de a cânta.

Am fost botezată în 1989, supunându-mă modei de atunci care era în fosta URSS. Nu eram o credincioasă și am uitat repede făgăduințele Botezului. **Dar Dumnezeu nu a uitat, căci El nu-i uită pe cei care vin la El**... Viața mi s-a schimbat într-o clipită când mi s-a îmbolnăvit copilul. A fost ca un impuls din afară. Și mi-a luat o vreme să înțeleg că Dumnezeu îmi tot trimitea semnale, că are un anumit plan cu mine, doar că eu nu înțelegeam nimic. Ba chiar le negam de-a dreptul. Până la urmă Dumnezeu a trebuit să ia măsuri extreme... Iar acestea au venit pentru a mă salva pe mine și familia mea.

Ignatie, copilul meu de 4 ani, s-a îmbolnăvit de cancer. Am început chimioterapia. A fost cumplit timp de un an și jumătate. Apoi l-au operat și au apărut complicații, a făcut și hepatită. Greu... Însă Dumnezeu l-a vindecat pe copilul meu. Mărturisesc aceasta de câte ori am prilejul, căci această vindecare nu a fost făcută doar pentru noi, ci și pentru oamenii pe care mi i-a trimis Dumnezeu fie și numai pentru puțin timp în călătoria vieții mele.

Acesta este punctul din care Dumnezeu a pornit să lucreze cu mine și să mă schimbe. Căci am început în sfârșit să-L aud, iar când începi să răspunzi la chemarea Lui, Dumnezeu te ia de mână și te călăuzește mai departe.

Dacă începi să crezi, toate evenimentele din viața ta se întâmplă după planul lui Dumnezeu.

Tu doar trebuie să crezi. Dar nu e ușor pentru un om de 40-50 de ani sau 38, cât aveam eu atunci, și care trăise până atunci o viață fără de Dumnezeu...

Atunci m-am gândit că trebuie să mă pregătesc pentru o schimbare. Dar de fapt eram total nepregătită pentru ce va urma... Când Dumnezeu a pus mâna în viața mea, am devenit credincioasă în trei zile. Nu! Într-o singură zi! La fel s-a întâmplat și cu hotărârea de a intra într-o mănăstire, când a venit vremea. Îți dai seama că Dumnezeu te călăuzește. El creează asemenea situații încât începi să înțelegi că nu mai poți trăi ca înainte. Mi-am zis: Gata! Nu mai pot sta în lume. Mă voi duce la mănăstire să devin maică.

Mi-a luat două săptămâni să mă hotărăsc și am primit binecuvântarea părintelui duhovnic. **Dumnezeu este atotputernic. Noi trebuie doar să spunem: „Doamne, mulțumește!".** Nu poți sili pe nimeni să meargă la biserică, nici măcar pentru a aprinde o lumânare. Dar oare Dumnezeu are nevoie de lumânările noastre? Noi avem nevoie de lumânări. Apoi vine o vreme când înțelegi că lumânările sunt doar un simbol și că de fapt de Dumnezeu ai nevoie. Și Dumnezeu are nevoie de noi, că ne rugăm sau nu, că suntem credincioși sau nu... El aduce soarele și ploaia și peste credincioși și peste necredincioși.

Când am intrat în mănăstire, muzica s-a schimbat total pentru mine. Deși compuneam de câțiva ani muzică bisericească, acum condițiile și cerințele erau total diferite. La început, mi se părea că trebuie cântat așa cum știam eu din lume, dar a trebuit să învăț să cânt altfel. Mai mult, am învățat multe de la corul în sine. E un loc în care înveți să faci ascultare, chiar dacă nu vrei. Nu e ușor să cânți în cor.

Întotdeauna mi-au plăcut cântările vechi, cu autor anonim. Ele sunt ca icoanele vechi. Nu știm autorul. Știm doar că Duhul Sfânt le-a făcut prin mâna unui om. Așadar, când am intrat în mănăstire, am început să pun accent pe această latură. Spre exemplu, iei un sunet... Nu îți aparține, nu e sunetul tău, ci al tuturor, iar tu adaugi anumite părți la acel prim sunet. Acel sunet are origine divină, căci și credința noastră de acolo vine. Am înființat un cor, a început să crească, am fost chemate în mai multe biserici și orașe, iar eu am început să compun.

În 1990 nu exista nimic de felul acesta, doar câteva manuscrise, dar nu aici, în Minsk, unde totul fusese distrus de război. Am găsit în alte părți manuscrise, dar nu am fost mulțumită de acele cântări, erau corale. Atunci o prietenă m-a încurajat să compun un condac, căci făceam acatiste tot timpul, dar nu aveau un condac frumos, cântat. Așa că am compus acest prim condac, iar apoi au urmat alte și altele, peste 200. Sigur că avem parte și de încercări, întrucât nu se reduce totul la muzică, ci trebuie să o supunem înțelesului anumitor cuvinte. Cuvântul și sunetul trebuie să fie în armonie, iar aceasta cere un anumit efort interior.

La fântâna lui Iacov

Mi-am plivit sufletul

l-am primenit prin rugăciuni,

fapte, post și închinare.

acuma-îndură-Te, Doamne!

și dă-mi și mie

Din apa cea vie...

Am nevoie de bucurie...

În rodnicia cea „în duh și adevăr"....

precum Sfânta Luminița - Fotini-

prima vestitoare a Împărăției Tale...

Nu vreau să petrec

viața mea fără de har...

Tu dă-mi în dar apa cea vie

care să învie puterile inimii-

și apoi - sfințenia să-mi fie

haina cea de toate zilele.

O.

fântâna

privești prin rotundul de piatră

cerul oglindit de adâncuri

vezi zboruri de păsări deasupra de nori

nu știi dacă ești vie

sau ultimul zbor te-a ridicat și pe tine

aerul mângâiat

de Lumina ce vine din ce în ce mai aproape

îți alină durerile atâtor dorințe ale pierzării

vasul din care bei tresare

când auzi o voce spunându-ți: dă-mi să beau

e început de timp

vechiul timp

deschide porțile încuiate ale memoriei

cel nou întoarce popoare

înspre apa vie

ce-și trage izvorul din El

și îți curge prin inimă

P.N.